

[Gert Petersen.]

og NATO-bundet Danmark kun garanteret ét: total og hurtig ødelæggelse af det danske territorium.

Det kan formodentlig ikke være defaitisme at konstatere, at et totalt ødelagt og for mennesker „befriet“ område ikke kan interessere os som forsvarsområde. Men det kan et befolket og ikke-ødelagt område, selv om det er besat, og det skal forsvares. Jeg synes, at man i langt højere grad burde interessere sig for, hvordan det kan gøres, i stedet for at interessere sig for et forsvar, som ud fra enhver logik kun kan betyde tilintetgørelse af det, man ville forsvare.

Hvad betyder det? Det betyder at opbygge og forberede sig på et ikke-voldsforsvar — eller rettere: et ikke-militært forsvar, for det er da ikke sikkert, at vold helt vil kunne undgås. Det betyder at indstille befolkningen på solidaritet i en krisesituation, på totalt ikke-samarbejde med en fjende, på sabotage, strejkeaktioner osv. Jeg tror, man ville have meget mere glæde af at ofre nogle forholdsvist sparsomme midler på at studere den ikke-militære forsvarsteknik, som den f. eks. blev udøvet i Tjekslovalet, der er blevet besat, men stadig ikke erobret, end på at ofre et par milliarder kroner på en formodet traditionel sikkerhed. Jeg synes, man hellere skulle ofre de midler, der så blev tilovers, på, hvad man kunne kalde en udadvendt sikkerhedspolitik, en politik, der sigter på at afspænde den enorme dramatik, der for tiden opsamles ude i den tredje verden, og som dér kan føre til alvorlige eksplosioner.

Socialistisk folkeparti er af den opfattelse, at det vigtigste mål for dansk sikkerhedspolitik er at sikre Danmarks eksistens som selvstændig stat. Midlerne hertil består i en indsats for at sikre den internationale fred, for at sikre Danmarks egen fred, vor territoriale integritet og uafhængighed. Jeg skal gerne senere eventuelt komme tilbage til, for at spare tid i denne omgang, hvilke forpligtelser NATO-samarbejdet pålægger os, og hvor utopisk og uigennemførligt selv det for-

slag om visse korrigeringer af vort forhold til DDR, som jeg og hr. Per Hækkerup for lidt siden støttede, og som blev fremsat af det radikale venstres ordfører, i virkeligheden er som følge af vort NATO-medlemskab. Jeg vil her blot nøjes med at sige, at det efter vor opfattelse er sådan, at man må konstatere, at stormagternes opdeling af Europa i interessesfærer hverken tjener vores sikkerhed eller den internationale fred, at denne tilstedeværelse af magtblokke betyder, at spænding og krigsfare opretholdes på ubestemt tid, og at de små og mellemstore staters uafhængighed bestandig krænkkes. Jeg konstaterer, at den politik, der omtales i den del af Harmelcitatet, som udenrigsministeren har anvendt i sin redegørelse, og som vedrører ønsket om, at NATO skal fremkalde en afspænding, realistisk set — hvis dette har været dens virkelige formål — har lidt totalt skibbrud.

Det, man måtte gøre på baggrund af et sådant skibbrud, var at spørge sig selv: ja men hvordan når vi da så frem til en afspænding? Er der noget galt i vore grundlæggende postulater, i vore grundlæggende synspunkter? Er det alligevel ikke rigtigt, at militær sikkerhedspolitik, som der står — og dermed menes i høj grad oprustningspolitik — og afspændingspolitik kan følges ad? Vi tror ikke, dette postulat er rigtigt. Vi tror, blokpolitikken må afløses af et internationalt system, der hviler på gensidige garantier, bygger på De Forenede Nationers autoritet. Hvis man siger, at FN ikke har så megen autoritet, siger vi: ja men vi skal være med til at skabe en autoritet for FN og sikre alle stater fuld ligeberettigelse og uafhængighed. Kun ved at fremme en sådan politik tilgodeser Danmark fuldt ud sine egne sikkerhedsinteresser.

Hvordan kan Danmark yde et sådant bidrag til europæisk afspænding? Vi tror, at vejen må sigte mod skabelsen af en europæisk sikkerhedsordning, der bygger på internationale gensidige grænsegarantier, men i øvrigt overlader til hver enkelt nation at udforme sin egen politik. Det er klart, at en